

423,424

К 78
р 95

РУСЕ

„Нашият народ е прекрасен, но той цели пет века живя в робство и после до 9 септември пак в робство. И това обстоятелство не му позволи да създаде такива музикални произведения, каквито създадоха руският и други народи. Но затова пак неговата народна песен е изключително богата. Дълг на всеки български музикант е да изучава това огромно богатство, да го разработва и работи неуморно за връщането му на трудовия народ — зает с изграждането на социализма в нашата страна“.

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000890907

491398

ТЪРЖЕСТВЕН КОНЦЕРТ

ЧЕСТВУВАНЕ 10-ГОДИШНИНАТА НА ОРКЕСТЪРА

Вторник 19 ноември 1957 г. Зала „Дом на културата“

Диригент: РУСЛАН РАЙЧЕВ

Солисти: ВИРГИНИЯ ЦЕКОВА ЕКАТЕРИНА КОЛАРОВА
МОИС ЛЕОНОВ ЙОРДАН МИЦОВ

при участието на БЪЛГАРСКАТА ХОРОВА КАПЕЛА
„СВЕТОСЛАВ ОБРЕТЕНОВ“

Диригент на хора: ДИМИТЪР РУСКОВ

ПРОГРАМА

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН

СИМФОНИЯ № 1 — в до мажор — опус 21

Adagio molto. Allegro con brio
Andante cantabile con moto
Menuetto. Allegro molto e vivace
Adagio. Allegro molto e vivace

ПАУЗА 15 МИНУТИ

СИМФОНИЯ № 9 — в ре миньор — опус 125

Allegro ma non troppo, un poco maestoso
Molto vivace
Adagio molto e cantabile
Presto. Allegro ma non troppo. Vivace. Adagio
cantabile
Allegro assai. Presto. Allegro assai

ПАУЗА 15 МИНУТИ

Доклад за 10 годишнината на Русенския държавен
симфоничен оркестър от главния диригент
Руслан Райчев

ПОДНАСЯНЕ ПРИВЕТСТВИЯ

Десет години симфонично изкуство в Русе

Създаден няколко години след народната победа на Девети септември Русенският държавен симфоничен оркестър има вече своя история, отразяваща грижите на Партията и Правителството за издигане музикалната култура на трудещите се.

В първите дни на месец ноември 1947 год. Русенският симфоничен оркестър започва своите първи репетиции и на 4. януари 1948 год. изнася своя първи концерт. Започва низ от концертни проязи. С голям успех минават концертите в София на II и III национални прегледи на Държавните симфонични оркестри, както и на I преглед на Българското музикално творчество след 9. септември 1944 год.

През десет годишния период оркестърът е изнесъл 491 концерти пред 298,756 слушатели. Тук трябва да се прибавят и 1021 участия в представления на Народната опера.

Любовта към българското музикално творчество, към труда на българските композитори, красноречиво се потвърждава от факта, че в Русе задълбочено и със загрижено отношение към творбите на нашите композитори, 59 композиции са прозвучали 251 пъти. Най-много изпълняваната творба е прекрасната композиция на народния артист Петко Стайнов „Тракийски тащи.“ Изгълнена 33 пъти и днес тя е любима творба на русенските трулящи се и младежи. Също така между най-много изпълняваните творби на челно място са танците из операта „Момчил“ на Любомир Пипков, „Вардар“ от Панчо Владигеров, сюита из балета „Нестинарка“ на Марин Големинов и редица други творби на български композитори.

Най-прекрасните творби от руската класическа музика са намирили широко място в програмите на концертите на Русенския симфоничен оркестър. Най-много изпълняваната симфония е Петата на Петър Илич Чайковски — с 21 изпълнения, следвана от Шестата („Патетична“) и Четвъртата от същия автор. Десетки пъти са били изпълнявани други любими на нашите многобройни слушатели творби, като напр. от Бетозен — Симфония № 5, Дворжак — Симфония № 5 („Из новия свят“),

Шуберт — Симфония № 8 („Недовършена“), Чайковски — „Лешникотрошачката“, Хачатурян — „Гаяне“ и др.

Сериозна и отговорна задача, която е седяла пред русенските симфоници е била искреното и загрижено отношение към нашето родно музикално изпълнителско изкуство. Русенските симфоници винаги със симпатия са посрещали гостуващите солисти, като с любов са поощрявали местните русенски солисти било от средата на симфоничния оркестър, народната опера, концертиращи артисти от града, или възпитаници на Детската музикална школа. На оркестъра са гостували 53 български солисти в 188 концерти и 31 русенски солисти в 117 концерти.

Гостувалите 32 български диригенти в 64 концерти са допринесли извънредно много за възхода и повишаване квалификацията на русенските симфоници.

Обстоятелството, че в концертите на Русенския държавен симфоничен оркестър 6 гостуващи в страната ни чужди диригенти са дирижирали 7 пъти и 25 чужди солисти са участвували в 33 концерти, гозори, че колективът на Русенския държавен симфоничен оркестър може да представлява нашето младо симфонично дело и пред чужденци, обстоятелство, което изпълва с гордост и чувство на отговорност русенските симфоници.

В надвечерието на 10 годишнината си колективът на Русенския държавен симфоничен оркестър установи другарска творческа връзка със Сталинската филхармония — НР Румъния, която ще се изиявява в периодическо разменяне на писма, печатни издания, нотни материали, обмяна на опит и размяна на оркестранти. Тази искрена и сърдечна дружба между българските и румънски музиканти ще бъде нов гринос към непрекъснатото крепнещата дружба между народите от демократичния лагер на мира.

Колективът на Русенския държавен симфоничен оркестър съзнава ясно задачите, поставени му от Партията и Правителството. Диригенти и оркестранти във второто десетилетие от създаването на оркестъра с утроени усилия ще работят, за да постигнат резултати, които да бъдат гордост за родното ни музикално изкуство и за колектива на оркестъра.

Русе, 19 ноември 1957 год.

ИЗКАЗВАНИЯ И ОЦЕНКИ ЗА РУСЕНСКИЯ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР

I. На гостуващи диригенти и солисти

ДЖУРА ЯКШИЧ — диригент — ФНР Югославия

„Русенският оркестър е един колектив от мили и симпатични другари. По време на съвместната ни работа успях да го стигна исканото и най-хубавото. Удоволствие е да дирижираш такъв апарат.“

КАРЕЛ АНЧЕРЛ — диригент — НР Чехословакия

Русенският държавен симфоничен оркестър е един прекрасен апарат, в който музицират амбициозни, трудолюбиви и ентузиастични артисти.“

САША ПОПОВ — диригент — народен артист.

„Русенският симфоничен оркестър има право на съществуване, тъй като това е ансамбъл със завидно бъдаще.“

ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ — композитор — народен артист.

„Винаги с голяма радост гостувам на Русенския симфоничен оркестър, който в последно време е израснал неимоверно много, работи с ентузиазъм и изнася висококачествени концерти.“

АРАМ ХАЧАТУРЯН — композитор — СССР.

„Приветствувам младия симфоничен оркестър на град Русе, който свири с чувство на прекрасен ансамбъл, и има в редовете си прекрасни инструменталисти.“

ИГОР БЕЗРОДНИ — цигулар — СССР.

„Иска ми се от все сърце да приветствувам прекрасния симфоничен оркестър на град Русе. Голямо удоволствие е да музицираш с такъв ансамбъл.“

ВАНДА ВИЛКОМИРСКА — цигуларка — НР Полша

„Съвместната ни работа остава в сърцето ми незалечими, горещи и трайни спомени. Благодаря ви за прекрасните аккомпанименти.“

ГЕОРГ ГАРАЙ — цигулар — НР Унгария.

„Благодаря за вълнуващите аккомпанименти. Твърдо зяр-
вам в близките нови творчески завоевания и успехи на вашия
прекрасен оркестър.“

МЪНДРУ КАЦ — пианист — НР Румъния.

„Незабравим ще остане за мене изключителния ви акомпа-
нимент на концерта за пиано на Чайковски.“

II. ВТОРИ НАЦИОНАЛЕН ПРЕГЛЕД НА ДЪРЖАВНИТЕ СИМФОНИЧНИ ОРКЕСТРИ

С О Ф И Я 1951 г.

АСЕН НАЙДЕНОВ — диригент — народен артист

„Концертите на Русенския оркестър са събитие единстве-
но по рода си в нашия музикален живот.“

АСЕН ДИМИТРОВ — диригент — заслужил артист.

„Концертите на Русенския симфоничен оркестър бяха за
бележителни по своите художествени постижения. Смятам, че
няма да преувелича — един музикален празник за нашата сто-
лица. Щрайхът вълнува, затрогва, увлича и покорява слуша-
теля със своята чистота и голяма изразителност. Дървената и
медната група изпълниха своята задача също отлично.“

МАРИН ГОЛЕМИНОВ — композитор — професор.

„Русенският държавен симфоничен оркестър стигна до най-
мъчното музикално изкуство, до убедителността. Ние научихме
от русенските симфоници, че трябва да се свири с ентузиазъм,
с яснота, че се върши отговорна работа.“

III. ТРЕТИ НАЦИОНАЛЕН ПРЕГЛЕД НА ДЪРЖАВНИТЕ СИМФОНИЧНИ ОРКЕСТРИ

С О Ф И Я 1954 г.

ЛЮБОМИР ПИПКОВ — композитор — народен артист.

„Постиганията на Русенският симфоничен оркестър, който
се представи гъвкав и чувствителен, са изключителни. Изпъл-

нението на русенци беше изненадващо по своята убедителност, живияност и звучение.

ЛИЛЯНА МАНКОВА — музиковед.

„Със своето изкуство — плод на възискателна любов, на труд, на благородни амбиции — русенските симфонии отново спечелиха възторга и уважението на софийската публика.“

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ — композитор.

„Русенският симфоничен оркестър звучи меко и благородно. Постигната бе много добра интонация и спятост на отделните оркестрови партии. Цялата струнна група е израснала в техническо и музикално отношение. Крайно добросъвестно са се отнесли към своите сложни задачи всички духачи на оркестъра.“

Състав на Държавния Симфоничен оркестър — Русе

Главен диригент — Руслан Райчев

Диригент — Иван Вульпе

Концертмайстори: Дристо Дюлгеров и Лалия Петков

Първи цигулки:

Христо Икономов
Никола Данев
Михаил Чакъров
Никола Николов
Силви Стамболиев
Емил Цветков
Вяра Стоянова
Атанас Павлов
Йордан Мечкунов
Петър Попов
Нико Трифонов
Румяна Вълчева
Георги Стоилов

Втори цигулки:

Йордан Стефанов
Тео Папазян
Желязко Сиклунов
Димчо Ковачев
Никола Боздуганов
Мери Кожухарова
Румяна Върбанова
Рихард Валек
Ели Гайдова
Здравко Ташев
Петър Спасов

Виоли:

Здравко Русев
Константин Оджакон
Георги Райчев
Константин Кожухаров
Милеи Стоев
Атанас Гопалов
Васил Бартеков
Цанко Цаков
Владимир Григоров

Виолончели:

Розка Пенева
Рачо Тихолов
Станимир Станев

Светослав Мутафов
Стефан Кочев
Пенка Христова
Йордан Йорданов

Контрабаси:

Иван Станев
Любен Геохаров
Васил Русанов
Кирил Станчев
Минко Никифоров
Славчо Радулов

Флейти:

Антон Рупов
Иван Млазгов
Петко Петков

Обои:

Асен Мундев
Любомир Стойков
Петър Кирков

Кларинети:

Вергил Аргиров
Петър Петров
Никола Бакалов

Фаготи:

Димитър Стоянов
Мишо Мишов
Петко Карабойчев

Валдохорни:

Крум Маджаров
Кирил Стоянов
Ромео Димитров
Петър Бухтев
Йордан Боцев

Тромпети:

Борис Христов
Кръстю Мишев
Стефан Китински

Тромбони:

Любен Цеков
Васил Димитров
Никола Попов
Николай Митев

Ударни:

Николай Кметов
Иван Нацков
Димитър Томов

Администрация:

Любен Мусев
Владимир Пенев
Стоян Пеев
Недю Тодоров

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН

Лудвиг ван Бетовен живя и твори в епохата на Френската революция. Неговата музика е израз на онези чувства и идеи, които вълнуваха най-честните умове на Европа в началото на 19 век, във времето на надигналата се срещу революцията остра реакция.

Бетовен твърдо явяваше в победния изход. Затова и в музиката му, музика на превъзможнатото чрез борба страдание, тържествува мажора — тържествува победата на радостния и свободен живот.

Един млад музикант, гръб от всички музиканти по онова време, откликна възторжено на тези идеи. Със своята нарочно написана кантата „Който е свободен човек!“ Бетовен поздрави революцията и завинаги се свърза с нея. Творчеството му, вървяло отначало по стъпките на неговите велики предшественици Хайдн и Моцарт, взе нова определена от живота и борбата насока. В Първата и Втората симфония на Бетовен се бяха натрупали вече много нови елементи, които, подхранени от революционния патос на твореца се изляха в героичната и динамична Трета симфония — Ероика. Музикалният свят бе потресен. Революцията беше нахлула в музикалното изкуство. „Що за явление е Бетовен?“

Верен на своята борческа епоха, верен на заветите на революцията, Бетовен направи от своето изкуство героичен фронт в заплата на изстрадалото и борещо се човечество. „Музиката ми трябва да подклажда огъня в човешките гърди и да шиба безмилостно окаяните просешки човешки души“. „Огомни се човечество, идва ново време — време на борба срещу мизерията и тиранията!“

Всичко това с гениална яснота и класическа простота е осъществено във величавия Бетовенов симфонизъм и най-вече в прочутата му Пета симфония — до миньор.

Пълен синтез на своите творчески и житейски разбиралия Бетовен дава в Деветата си симфония — венец на световното музикално изкуство. В нея е разкрит крайния резултат от героичната борба на изстрадалото човечество, срещу съдбата и отрицанието. А той е въодушевляващ. Затова и музикантът заглава с думи: „Другари, не тия звуци, нека друга бъде песента ни — да е бодра, радостна!“

Ето светът на Бетовен! Там царува братското разбирателство между всички обикновени хора от целия свят. Няма го сграданието — то е изживяно с борбата. Милиони люде са се прегърнали опиянени от радостта — от свободния, волен творчески живот.

Изкуството на Бетовен и днес зове човечеството на борба срещу надигащата се реакция, заплашваща мира и културата на народите. Симфониите на Бетовен и днес се изправят, като несъкрушим фронт срещу буржоазно — капиталистическата агресия. Безсмъртната Девета симфония днес звучи с още по-голяма сила и въздействие, издигайки гред погледа на борещия се човек идеята за свободния и творчески живот. Музиката на Бетовен здъхновява милиони хора от цял свят да се сплотят в единен несъкрушим фронт на мира. „Прегърнете се милиони!“ — възвестява Деветата, — премахнете експлоатацията на човек от човека, изгонете зраждата и войната от тази земя и заживейте щастлив живот! Радостта и щастieto ви чакат — напрегнете сили!

ПЪРВА СИМФОНІЯ

в до — мажор, опус 21

Тя е завършена през 1800 г. Отличава се от гозечето от симфониите на Моцарт и Хайдн преди всичко със своя състав. Два кларинета, наред с два обоя, две флейти и два фагота, близат като равноправни участници във осемглавия ансамбъл на дървените духови инструменти.

Своеобразието на Първа симфония е видно още от нейното начало. Основната тоналност се появява неведнаж, а в резултат от съпоставянето на други тоналности.

Това е в пълната смисъл на думата бетовеновски начин за установяване на основната тоналност в „борбата за тониката“.

Главната тема на ПЪРВАТА ЧАСТ е фанфарна и героична. Съвършено ново явление за онова време е миньорния вариант на втората тема с мрачна украска в басите.

Тази внезапна смяна на общия светъл фон, изчезва безследно, сменяща се с блестящо заключение.

В цялост първата част представлява върха на симфоничното сонатно алегро от XVIII век. Чувството за мярка в пропорциите се слиза с проблясъците на необичайни героични емоции, с нови за онова зреле оркестрови контрасти.

ВТОРАТА ЧАСТ с нейната фугирана главна тема и галантната втора тема, с нейните фигурации, може да се посочи като образец на изящен музикален диалог от XVIII век, ако не е един внезапен енергичен епизод на разработката с резки контрасти, с пунктиран ритъм, с интонации на страдание.

ТРЕТАТА ЧАСТ е менует. Това е зрящност скерцо с трио. Основния епизод изобилствува с блестящи динамични и тонални контрасти и тънка ритмична игра. В нея може да се види, как старият менует отстъпва мястото си на новото — скерцо. От менуета остава само формалната схема. Триото нагрозно е по-близо до менуета.

Съвършено ново в тази симфония е хумористичното начало на финала. Този финал по своите прелестни теми, по мазаретското съвършенство на техните обработки, по пълните с изящество епизоди, представлява съвършен образец на класическата лека музика.

В своята цялост Първата симфония съдържа в себе си вече първите проблясъци на симфонизма от XIX век. За нея е характерно и това, че духовата група е вече много по-активна.

ДЕВЕТА СИМФОНИЯ

в ре миньор, опус 125

„Химна на радостта“ от Шилер датира от 1785 г. Още от 1793 год. Бетовен замисля този химн за тема на музикалното произведение. Но той дълго се е колебал върху формата, която да даде на това произведение. До месец юли 1823 год. з момента, когат Деветата симфония е била на привършване, Бетовен не е бил още решен да вмъкне поемата на Шилер. Той мислел да даде инструментален завършек, който той употребил по-късно в квартета си опус 132. И върху тетрадките на Бетовен от 1811 год. намираме съдържателните думи на „Одата на радостта“, а върху тази от 1817 год. личат музикалните скици на Деветата с някои от темите, които е употребил. В 1817 год. Бетовен започнал първата част. И творбата добила своя вид едва в 1832 г., като в продължение на една година — до 1824 год. Бетовен работил изключително нея и я завършил окончателно на 10 март 1824 год.

На 7 май 1824 год. във Виена под диригентството на самия Бетовен прозвучава за първи път Деветата симфония, на специалния концерт уреден от приятелите на големия композитор, с цел да бъде подпомогнат материално. Слушателите посрещнали Деветата симфония с бурни овации. На това историческо изпълнение не присъствувал нито един представител на австрийския двор, тъй като Бетовен е бил считан за отчаян републиканец.

Деветата симфония представлява най-високото постижение на Бетовен и е най-гениалното творение в музикалното творчество изобщо.

ПЪРВАТА ЧАСТ — радостта липсва, обаче волята е решена да я постигне. Напрегнати ритми се устремяват: те я търсят, борят се — те ще я извоюват! Внезапни моментни отпадания — след нов прилив на сили — и оркестърът се втурва напред. Води го волята на един несъкрушим дух!

Решителност и бодрост пулсират във **ВТОРАТА ЧАСТ** (скерцото).

ТРЕТАТА: най-чистата музика, която човек може да чуе само в предверието на храма на радостта. Последната отмора преди постигането на дългопреследваната цел. И наистина, каква изповед — какъв копнеж! Какво съзерцание! Всичко се смекчава и се презръща в милувка!

Но радостта все още е мечта. . .

Духовите инструменти жестоко разтърсват душата. Тимпаните гърмят, дисонансите шибат безмилостно. Виолончелите и контрабасите, бързо, единно и волево се противопоставят на това вмешателство. Набързо човек си припомня началото на борбата (мотив от първа част) и контрабасите отново въстават в защита и протест. Споменът от водената борба (повтаряне мотиз от втората част) е последван от една още по-решителна сплотеност на оркестровите низини. Борецките се за последен път отправят умолителен поглед към радостта. Те копнеят за спокойствие (повтаряне мотив от третата част). То-зи гът контрабасите и челите са съзсем решителни. И наистина, не може борбата и страданията да не доведат до радостта! Там горе, във висините на оркестъра, пламва първата искра на светлата радост (темата на радостта загатната в четирите такта от обоя).

Кратко поемане на дъх и тихо — отначало плахо — низините запяват безсмъртната мелодия. Постепенно, един по един и на групи прииждат другите инструменти. Възторгът нараства — засвирват тръбите. Как всички се радват! Флейтите милуват с любов! И не тъй страшно прозвучава сега внезапния дисонанс на духовите инструменти. Не! Радостта е вече постигната. Героят човек надвива пързия зов: „Другари, не тия звуци. Нека друга да бъде от днес песента ни, да е бодра, радостна!“ „Радост“ — възкликва в отговор народът и героят запява химна. Подемат след него и хористите. Пропорциите растат. Всички искат да пеят. Солистите зодят, хорът повтаря с възторг. Хиляди човешки същества са обединени — техните гласове заглушават съдбата.

Мир! — възгяват сърцата!

Задава се героят, предвождан от музики и веселия звън на триангъла и чинелите. Той пее бодра песен. Истинско народно шествие! Мнозинството го приветствува в хор.

Изведнаж оркестърът се развихря. Закипява отново възмущението на милионите честни хора против съдбата. Това е неукротимата сила на човека, който вдъхновен от победата си над съдбата, е решил да я срази винаги, щом я срещне. Волеви дисони в октава огласяват тази негова решителност: той никога не ще отстъпи извоюваната с цената на толкова страдания радост. И гръмва, за пръв път с потресающ възторг, химнът на радостта! Всички пеят, всички са решени да зърват по новия път — пътя на мира, радостта и правдата. И възторгът им е предупредителен!

„Прегърнете се о, милиони!“ С каква любов нараства този зов. В него човечеството е вложило цялата си надежда за вечен мир. „Братя, звездният покров крие бог, там бог е буден!“ Но това не е отвличен религиозен екстаз. Над всичко стои неминуемата и зорко бляща Правда. „Кой чела ти свежда, люле, — чувате ли нейния зов?“ Със злощастното минало е безвъзвратно свършено. Напред към светлото бъдеще! „Прегърнете се, о милиони!“, отново запяват алтите, а сопраните с лекота извиват над тях мотива на радостта. Скоро гласове и инструменти се размесват в една необхватна радост. Братя радвайте се, има възмездие за борбата — страданието. Правдата ще пребъде!

ФИНАЛЪТ започват солистите. Те подемат „Одата на радостта“, приповтарят я, обгръщат я с любов. Назлиза и мнозинството. Радостта е всеобща. За последен път хор и солисти се отдават на нейния нежен и лъчезарен голъх. И след кратко засилване на оркестъра всички изпълнители екват з бурно оглавление. Веригите са строшени. Пълнокръвни възгласи слагат края на това велико музикално произведение — слагат края на миналото и началото на светлото бъдеще!

ШИЛЕР

Ода на радостта

Радост — ти дете на рая,
ти божествен ясен плам!
Ний пристъпваме в омая
о богиньо, в твоя храм.
Твоя светъл чар споява
туй, що светски нрав дели,
братя всички люде стават,
щом с крило повееш ти.
Който е честит да има
благ приятел в тежък час, и
кой владей жена любима,
с нас да пей — да пее с нас
тоз, що „своя“ назовал би
тук една душа макар!
Който — не: с тихи жалби
да напусне тоз олтар!
Гръд природата разтваря,
радост всичко живо гий —
тичат зли, добри, в превара,

в розозите ѝ следи.
Тя за нас целувки има,
благ другар и гроздов сок,
сласт — за червея незрими,
а за ангелите — бог.
Бодро, както в небесата
се понася звездний рой,
както млад юнак — в бой,
з своя гът летете, братя!
Прегърнете днес, о люде,
целий свят вий със любов!
Братя, звездния покров
крие бог — там бог е буден:
Кой чела ви свежда люде?
Чувате ли божи зов?
Там над звездния покров,
над звездите, бог е буден!

Превод

Асен Разцветников

ОРКЕСТЪРА Е БИЛ ДИРИЖИРАН ОТ:

ДИРИГЕНТИ: Анзерл К., Вачев С., Владигеров П., Вульпе И., Големинев М., Дюлгерев Х., Илиев И., Илиев К., Казанџиев В., Караманов Е., Катлевич И., Козма Е., Кшемиенски В., Лефтеров М., Лолов В., Мелеш К., Милковски А., Ненов Д., Пстков Д., Пинтев Л., Попов С., Райчев Ромео, Райчев Руслан, Силяински Ф., Симеонов В., Стефанов В., Темков И., Терзиева Л., Якшич Д.,

НА ОРКЕСТРА СА ГОСТУВАЛИ:

СОЛИСТИ:

а) Пианисти: Абаджиева С., Азманов Г., Бехар Е., Бешкова П., Бидал Д., Божилова К., Буковска Б., Бгков Ю., Владигеров П., Джевицеки З., Дюлгерев Н., Дятчин С., Енџева Л., Зек Я., Казанџиева К., Кац М., Либих О., Ненов Д., Николов Л., Неов Б., Оборин Л., Паленичек И., Попова В., Полова Н., Поргной Ф., Рашеноза К., Русева Е., Стефанска Х., Стефанова Б., Столнов В., Швихликова В., Шекенова О., Шмид А., Шнайдер Х., Янкова Т.,

б) Цигулари: Абаджиев В., Аврамов В., Ангелова Е., Бадев Г., Безродни И., Близнев Г., Вилкомирска В., Гарай Г., Дичев С., Дренников П., Камиларов Е., Козолупова М., Лечев Б., Манолова Р., Петков Д., Попов И., Симеонова Н., Скарочева З., Суружон Л., Томов С., Христосков П., Чакъров М., Чернаев В., Школникова Н., Шнайдерман Д.

в) Виолисти: Лукач П.

г) Виолончелисти: Вапорджиев К., Марчинков С., Орлов В., Попов К., Садло М.,

д) духачи: Димитров С., Стоянов Б., Теодосиев Г., Цанков А., Янков Я.

е) Арфисти: Арнаулов А.

ж) Певци: Арнолд Г., Афеян М., Бабачева Е., Бандровска Е., Бохачек М., Гаубич Н., Генев Г., Гяуров Н., Здравков Н., Йовович Е., Кеворкян Б., Киркоза Д., Кираджиева Ю., Кирова В., Кръстев К., Маринова П., Маринчевски Т., Милковски А., Михайлова Р., Николай Е., Пали З., Паунов М., Попов М., Радева В., Рутгерс Е., Сагунджиева З., Селимски А., Стаматоза М., Стефанов Й., Стоянов С., Тошева Л., Узунов Д., Цанкова А., Шаркова Н., Янкова Е.

